

Βιβλίο: Χωρίς ελπίδα - Colleen Hoover

Υπάρχουν βιβλία που είναι δεδομένο ότι θα τα αγαπήσεις και αυτό είναι κάτι που το ξέρεις από την πρώτη κιόλας στιγμή που θα το πάρεις στα χέρια σου. Υπάρχουν άλλα, πάλι, που δεν σου προκαλούν αυτό το συναίσθημα και το πως θα αισθανθείς στο τέλος, εξαρτάται από τις συνθήκες. Όταν πριν ένα χρόνο πήρα στα χέρια μου το αγγλικό αντίτυπο του "Χωρίς Ελπίδα", από τις πρώτες κιόλας σελίδες, ήξερα πως θα το αγαπήσω. Βέβαια, δεν είχα φανταστεί πως θα ένιωθα όταν θα έφτανα στην τελευταία σελίδα. Γιατί αυτό που ένιωσα για το βιβλίο αυτό, δεν είναι απλά αγάπη. Είναι αρρωστημένο πάθος και λατρεία, για κάθε μικρή ή μεγάλη, για κάθε σημαντική ή ασήμαντη λεπτομέρεια που το κάνει τελικά αυτό που είναι. Γιατί είναι ένα βιβλίο που έκανε την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή και δεν άλλαξε ρυθμό, ακόμα κι όταν είχα γυρίσει πλέον την τελευταία σελίδα. Και σήμερα, ένα χρόνο μετά, με έκανε να αισθανθώ ακριβώς το ίδιο.

Η Σκάι είναι ένα δεκαεπτάχρονο κορίτσι, το οποίο ζει μαζί με τη θετή μητέρα της, χωρίς να θυμάται τίποτα από το παρελθόν της, όχι τουλάχιστον πριν τα πέντε της χρόνια, όπου και υιοθετήθηκε. Θα λέγαμε πως έχει μια σχετικά φυσιολογική ζωή, με

μια άσχημη φήμη όμως να συνοδεύει το όνομά της, έστω κι αν αυτή δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Γιατί μπορεί από τη ζωή της Σκάι να έχουν περάσει πολλά αγόρια, με κανένα από αυτά, ωστόσο, δεν έχει ξεπεράσει τα όρια, αφού είναι αδύνατον για εκείνη να αισθανθεί το παραμικρό, ακόμα και το αίσθημα της επιθυμίας. Αυτό, όμως, θα αλλάξει όταν θα γνωρίσει τον Χόλντερ ο οποίος, από την πρώτη κιόλας στιγμή θα την κάνει να νιώσει όπως κανένας άλλος, ζυπνώντας μέσα της καλά ναρκωμένα συναισθήματα, που δεν ήξερε καν πως υπήρχαν. Εκτός όμως από τον έρωτα που ανθίζει ανάμεσά τους, υπάρχει η αίσθηση πως έχουν ζήσει μια δεύτερη ζωή μαζί, αλλά και του φόβου καθώς, όσο πιο κοντά έρχονται ο ένας στον άλλο, τόσο το παρελθόν τους και τα καλά κρυμμένα μυστικά τους αρχίζουν να βγαίνουν στην επιφάνεια, οδηγώντας σε αλήθειες που ίσως να μην είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν.

Ακόμα και για τα πιο αγαπημένα μας βιβλία, για εκείνα που ξέρουμε πολύ καλά πως δεν μπορούμε να είμαστε αντικειμενικοί, υπάρχει κάτι, έστω μικρό, απειροελάχιστο, το οποίο, αν κάποιος μας πίεζε, θα μπορούσαμε να τους το καταλογίσουμε ως ελάττωμα. Στην περίπτωση του "Χωρίς Ελπίδα", όσο κι αν προσπάθησα να πιάσω τον εαυτό μου, δεν κατάφερα να βρω το παραμικρό, ούτε ένα τόσο δα ψήγμα ατέλειας. Η **Colleen Hoover**, αποδεικνύει με την πένα της πως όχι μόνο είναι μια εξαιρετική συγγραφέας, αλλά πως μπορεί να πάρει την πιο απλή ιστορία και να την μετατρέψει σε κάτι μεγαλειώδες. Η γραφή της απλή, άμεση και νεανική, χωρίς ωστόσο να γίνεται εύκολη, ούτε για μια στιγμή. Η αφήγησή της δυναμική, γεμάτη εκπλήξεις και ανατροπές που σταδιακά, σου αποκαλύπτουν τα κομμάτια ενός παζλ που όταν ενωθούν, οδηγούν σε μια τρομακτική αποκάλυψη που με τη σειρά της, οδηγεί σε μια εκκωφαντική κορύφωση που σου κλέβει την ανάσα. Και όμως, η συγγραφέας, δεν κάνει μόνο αυτό. Άλλωστε, θα ήταν πολύ εύκολο. Το εντυπωσιακό είναι πως εκεί που πιστεύεις πως ξέρεις την αλήθεια, πως έχεις ξετυλίξει το κουβάρι του μυστηρίου, έρχεται να σε ξαναρίξει κάτω, εκεί που μόλις έχεις σηκωθεί, αποκαλύπτοντάς σου κάτι ακόμα που σε συγκλονίζει και σε ταράζει, κάτι που δεν περίμενες και δεν είδες λεπτό να έρχεται.

Πάνω απ' όλα και περισσότερο από κάθε τι άλλο, η ιστορία της Σκάι και του Χόλντερ, είναι ένα ψυχογράφημα. Όσο κι αν θα ήθελαν κάποιοι να την αντιμετωπίσουν ως μια ρομαντική ιστορία, ή μια ιστορία με μυστηριακές προεκτάσεις, πάντα θα είναι κάτι παραπάνω. Η Σκάι και ο Χόλντερ, δεν είναι απλά οι πρωταγωνιστές της ιστορίας αυτής. Είναι η ίδια η ιστορία! Είναι δυο παιδιά βασανισμένα από τους προσωπικούς τους δαίμονες που όσο κι αν έχουν προσπαθήσει να θάψουν βαθιά μέσα τους, πρέπει να τους επιτρέψουν να βγουν στην επιφάνεια προκειμένου να τους αντιμετωπίσουν. Μόνο έτσι θα μπορέσουν να ανακαλύψουν την αλήθεια της ύπαρξής τους και όταν το κάνουν, πρέπει να βρουν τη δύναμη να τους αντιμετωπίσουν και να τους ξεπεράσουν, αλλά όχι να τους ξεχάσουν. Αυτό, είναι κάτι που δεν θα εξυπηρετούσε κανέναν απολύτως σκοπό γιατί οι πληγές του παρελθόντος και τα σημάδια που αυτές αφήνουν, δεν πρέπει να περιμένεις να σβήσουν, αλλά να σου θυμίζουν ποιος ήσουν, τι πέρασες και πως, τελικά, βρήκες την δύναμη να βγεις ζωντανός μέσα από μια κατάσταση που κάποιους άλλους, θα μπορούσε να τους καταστρέψει ανεπανόρθωτα.

Με την εξελικτική της αφήγηση, μέσα από τα μάτια της Σκάι, η Hoover μας προσφέρει ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα , για δυνατούς ψυχικά, και όχι μόνο, αναγνώστες. Σε κάθε φάση της πλοκής, μας προσφέρει τόσες πληροφορίες, όσες είναι πραγματικά απαραίτητες προκειμένου να φτάσουμε στην αλήθεια μόνο όταν θα είμαστε πραγματικά έτοιμοι να την αντιμετωπίσουμε. Οι δομημένοι και άψογα ψυχογραφημένοι χαρακτήρες της, είναι αδύνατον να μην αγαπηθούν. Και να θέλουμε να πράξουμε το αντίθετο, δεν γίνεται να μην ταυτιστούμε μαζί τους, να μην τους αγαπήσουμε, να μην τους πονέσουμε, να νιώσουμε όλη την αγάπη, την απελπισία, αλλά και την ανάγκη για ελπίδα που εκφράζουν, μέσα από τα λόγια και τις πράξεις τους. Και παρά που η συγγραφέας πραγματεύεται ζητήματα που μπορούν να καθορίσουν τη ζωή και το θάνατο, την ψυχική υγεία, ακόμα και την ανυπαρξία του ατόμου, καταφέρνει να ισορροπήσει ανάμεσα στην σοβαρότητα και το κυνικό χιούμορ που είναι τόσο ταιριαστό, μα και τόσο απαραίτητο, σε μια ιστορία όπως αυτή. Σας προκαλώ, λοιπόν, να γνωρίσετε την Σκάι και τον Χόλντερ, να ανακαλύψετε την αλήθεια τους και να την αντέξετε, αγκαλιάζοντας τους ίδιους, το παρελθόν και το μέλλον τους με αγάπη, μέσα από ένα μυθιστόρημα που είναι αδύνατον να μην κλέψει την καρδιά σας.

Το βιβλίο της Colleen Hoover, Χωρίς ελπίδα, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος.

<http://www.culturenow.gr/27289/vivlio-xwris-elpida-colleen-hoover>